

Ігор ВОНС

здобувач освітньо-наукової програми «Менеджмент»
Західноукраїнського національного університету
Науковий керівник - к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу, ЗУНУ
Наталія КРИВОКУЛЬСЬКА

ЗМІСТ УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ОРГАНІЗАЦІЙ НА ЗАСАДАХ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Досягнення цілей сталого розвитку, закріплених законодавством України, вимагає різнонапрямленої діяльності держави економічного, соціального й екологічного характеру. Інструментом, який може внести динамізм у цю тривекторну діяльність, є інвестиції. Процес щодо реалізації інвестицій розкривається через сукупність практичних дій громадян, юридичних осіб і держави й має назву інвестиційна діяльність. Причому, такі практичні дії різняться між собою, що вказує на особливості інвестиційної діяльності громадян, юридичних осіб і держави та управління нею.

Управління інвестиційною діяльністю можна розглядати як процес або ж систему.

Як процес будь-яке управління, в тому числі, управління інвестиційною діяльністю, націлене на отримання ефекту. Причому, сьогодні управління інвестиційною діяльністю повинно бути спрямоване не тільки на отримання різних видів економічного ефекту (забезпечення платоспроможності, високої ринкової вартості, конкурентоспроможності суб'єкта господарювання у короткостроковому і стратегічному періоді). Воно має цілеорієнтуватись на отримання соціального (створення умов для гідної праці людини, розбудова соціальної інфраструктури тощо) та екологічного (відповідальне виробництво і споживання, пом'якшення наслідків зміни клімату та ін.) ефекту. Тобто, метою управління інвестиційною діяльністю організацій в контексті досягнення цілей сталого розвитку має бути отримання економічного, соціального й екологічного ефекту від інвестування (реалізації інвестицій). Отримувачами цих видів ефектів можуть (і повинні) бути: місцеве населення; певна територія, на якій розташована організація; сама організація і її працівники; держава.

Функціонуючи на ринку, будь-яка організація підприємницького сектору економіки володіє певним інвестиційним потенціалом. Водночас, через негативний вплив факторів зовнішнього середовища

«максимально повна реалізація підприємствами свого інвестиційного потенціалу задля досягнення необхідних результатів скрутна, а іноді й зовсім неможлива, тому виникає гостра потреба у формуванні єдиної концептуальної основи управління інвестиційною діяльністю економічних систем підприємств, розробленні теоретичних і методичних положень, що дають змогу організувати процес управління нею максимально ефективно» [1]. Це означає, що управління інвестиційною діяльністю організації, особливо, в контексті забезпечення її сталого розвитку, повинно бути цілеспрямованою діяльністю, здійснюваною в рамках інвестиційної політики.

Інвестиційна політика організації є цілеспрямованою системною множиною дій довгострокового (стратегічного) характеру щодо формування і використання інвестиційних ресурсів організації з метою досягнення її стратегічних цілей.

Як вказується у літературному джерелі [2], «стратегічний підхід до формування інвестиційної політики відіграє значну роль у забезпеченні ефективного розвитку підприємств в контексті сталого розвитку країни. Ця роль полягає в наступному:

- забезпечення механізму реалізації довгострокових загальних і інвестиційних цілей майбутнього економічного і соціального розвитку підприємств в цілому й окремих структурних одиниць;
- можливість реально оцінити інвестиційний потенціал та забезпечити максимальне його використання, можливість активного маневрування інвестиційними ресурсами;
- швидка реалізація нових перспективних інвестиційних спроможностей, що виникають у процесі динамічних змін факторів зовнішнього інвестиційного середовища;
- врахування заздалегідь можливих варіацій розвитку неконтрольованих факторів зовнішнього інвестиційного середовища і можливість звести до мінімуму їх негативні наслідки для власної діяльності;
- відбиття порівняльних переваг інвестиційної політики в зіставленні з конкурентами;
- забезпечення чіткого взаємозв'язку стратегічного, поточного й оперативного управління інвестиційною діяльністю;
- формування значення основних критеріальних оцінок вибору реальних інвестиційних проектів і фінансових інструментів інвестування» [2, с. 167].

Одним із результатів реалізації інвестиційної політики організації

є освоєння інвестицій.

За інформацією літературного джерела [3] «обсяги освоєння капітальних інвестицій підприємств України в 2022 році склали 409660,0 млн грн. Провідними сферами економічної діяльності, за обсягами освоєння капітальних інвестицій, в 2022 році залишаються: промисловість – 30,8 відс., сільське, лісове та рибне господарство – 12,6 відс., транспорт, складське господарство, поштова та кур'єрська діяльність – 12,1 відс., оптова та роздрібна торгівля; ремонт автотранспортних засобів і мотоциклів – 9,0 відс., державне управління й оборона; обов'язкове соціальне страхування – 8,9 відс., будівництво – 8,0 відс., охорона здоров'я та надання соціальної допомоги – 4,3 відс., інформація та телекомунікації – 4,1 відс., операції з нерухомим майном – 3,5 відс.».

Це важливо, наприклад, з огляду на необхідність виконання «завдання 9.1 Розвивати якісну, надійну, сталу та доступну інфраструктуру, яка базується на використанні інноваційних технологій, у т. ч. екологічно чистих видів транспорту» [4] в рамках досягнення цілі 9 сталого розвитку «Промисловість, інновації та інфраструктура» [4]. Показник 9.1.4. Ступінь зносу основних засобів за ВЕД «Транспорт, складське господарство, поштова та кур'єрська діяльність» представлений на рис. 1.

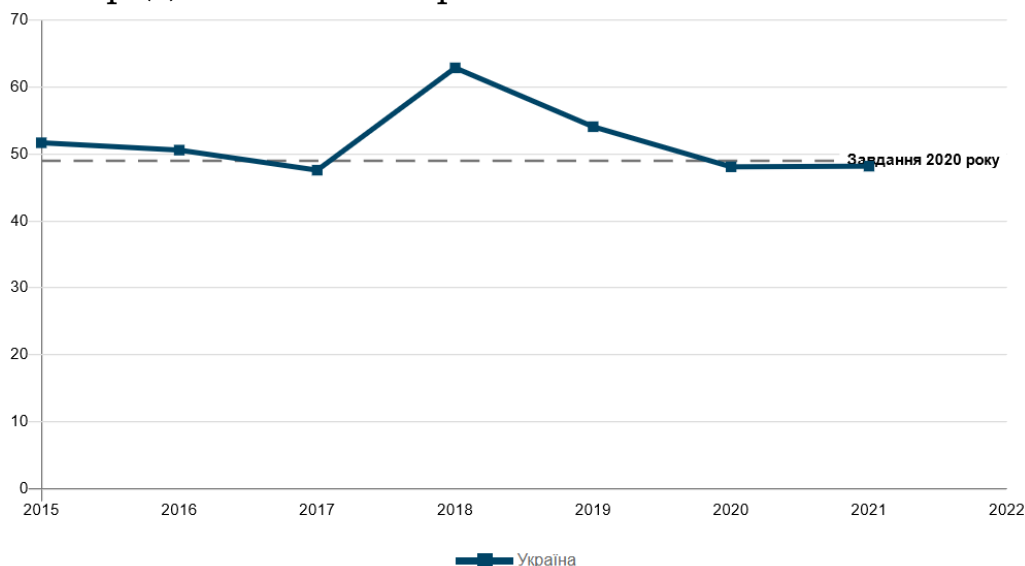

Рис. 1. Ступінь зносу основних засобів за ВЕД «Транспорт, складське господарство, поштова та кур'єрська діяльність» [4]

Управління інвестиційною діяльністю також можна розглядати як підсистему в системі управління організацією, загалом. Усі підсистеми в системі управління організацією відрізняються своїм цільовим і функціональним навантаженням, але спрямовані на

досягнення єдиної мети. У контексті побудови організаціями діяльності на засадах сталого розвитку така єдина мета управління розкривається через отримання економічного, соціального й екологічного ефекту. Причому, підсистема управління інвестиційною діяльністю організації повинна відігравати ключову роль у забезпеченні можливості отримання цих ефектів у вигляді розвитку виробництва продукції або послуг, зростання прибутку організації, покращення умов праці персоналу, зменшення антропогенного навантаження на довкілля тощо.

Список використаних джерел

1. Паньков О.Б. Управління інвестиційною діяльністю як базовий складник економічної безпеки підприємства. URL: http://www.econom.stateandregions.zp.ua/journal/2020/4_2020/18.pdf
2. Селіверстова Л.С. Стратегічне управління інвестиційною політикою підприємств. *Актуальні проблеми економіки*. 2014. №11. С. 166–172
3. Інвестиційна діяльність в Україні за 2022 рік. URL: <https://www.me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&isSpecial=True&id=b6d0940d-2443-41c4-82ec-86e6d2e56973&title=InvestitsiinaDiialnistVUkrainiZa2022-Rik>
4. Показник 9.1.4. URL: <https://sdg.ukrstat.gov.ua/uk/9-1-4/>

Артур ГАВУРА

аспірант спеціальності «Публічне управління та адміністрування»
Західноукраїнського національного університету

ЗАКОНОДАВЧЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СПІВПРАЦІ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЦИВІЛЬНОГО ЗАХИСТУ

Прийнятні умови життєдіяльності людини значною мірою базуються на забезпеченні належних умов безпеки її перебування в навколишньому середовищі. Формування безпечного середовища життєдіяльності покладається на державу. Зміни, що відбулися в період військового стану, зумовили зміни у формуванні і реалізації державної безпекової політики. Не є виключенням й питання співробітництва територіальних громад щодо забезпечення цивільного захисту.

Одним із основних напрямів співпраці територіальних громад